

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. № 106.

Niende Session.

51de Møde.

Fredagen den 18de December.

(Fortsat.)

Kirke- og Underviisningsministeren (fortsat): Da nu ikke blot den ene Institution, som her er Spørgsmaal om, nemlig Universitetsbibliotheket, kan forventes at ville undergaae en betydelig Omordning i Løbet af de nærmest paafølgende Aar, men der ogsaa er Grund til at antage, at nogen og det maaskee ikke saa ringe en Forandring vil kunne fremtræde med Hensyn til Bestyrelsen af den Formue, som tilhører Universitetet og som er lagt ind under Kirke- og Underviisningsministeriet, hvorved ogsaa Spørgsmaalet om de derved ansatte Embedsmænds Stilling maatte drages frem, saa tvivler jeg aldeles ikke om, at netop Spørgsmaalet med Hensyn til de her nævnte Embedsstillinger vil blive forelagt i en nærmere eller fjernere Fremtid, ialfald inden Udløbet af nogle saa Aar, og sandsynligviis, hvis Afgang i disse Embeder skulde finde Sted, allerede til den Tid, dette skeer. Der vil da blive Leilighed for Rigsdagen til at tage under rolig og moden Overveielse, hvad disse Embeder efter deres hele Bestaafenhed og Charakter udkræve, hvilket derimod, som Sagen nu er stillet, ikke kan finde Sted. Jeg kan fuldkommen vel forstaae, at det for det ærede Thing kan være meget utilfredsstillende at maatte medtage Bestemmelser, som man hellere ønsker forandrede, og jeg kan naturligviis for mit eget Vedkommende ikke Andet end udtale, at jeg fuldkommen deler denne Følelse; men paa den anden Side er det jo ganske afgjort,

at der, som Tiden nu er fremrykket, ikke er Udflugt til at tilendebringe Sagen, naar der skee en Forandring, hvis Udfald i det andet Thing er meget usikker, og jeg har den samme Overbeviisning, som ogsaa blev udtalt af den ærede sidste Taler, at Loven, selv med disse Bestemmelser, der dog ikke ere af saa stor eller indgribende Betydning, og som — det er min Overbeviisning — baade kunne og ville blive remedierede, har en saa stor Vigtighed, at det meget maatte beklages, hvis den ikke skulde udkomme. Dette vil imidlertid kun skee, hvis man her gaaer ind paa den uden Forandring, og jeg maa derfor ønske, at den ærede Landstingsmand, der har fremsat disse Forslag, for hvilke han jo iøvrigt har fundet fuldstændig Sympathi her i Thinget, maatte finde sig foranlediget til at tage dem tilbage, forudsat, at det ikke er hans Hensigt, — hvad jeg ikke har Grund til at antage, medmindre han selv skulde udtale det — at bringe det dertil, at Loven ikke bliver ført igjennem. Men skulde det være Meningen, vilde jeg rigtignok søle mig kaldet til meget bestemt at bekæmpe det, og jeg troer ogsaa at være istand til, maaskee med nogen Fuldstændighed, at godtgjøre, at det er stor Trang til at faae denne Lov vedtagen, selv i den Stikfelse, hvori den foreligger, og at den i Virkeligheden medfører betydelige Forbedringer, hvortil der i lang Tid har været Trang, og hvortil der ved forskellige Leiligheder ogsaa her i Rigsdagen er henviist som Noget, man fra Rigsdagens Side erkendte som nødvendigt.

Drejer: Jeg maa maaskee begynde med — efter den Opfordring, der for mig ligger i, hvad den ærede Minister sluttede med —